FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 28, št. 10
OKTOBER 2008

V TEJ ŠTEVILKI

◊ PO OBISKU V SLOVENIJI

◊ ORATORIJ 2008-ODPRI OČI

◊ POVABILO NA KATEHEZE

◊ NEKAJ STATISTIKE

BRALCEM LOGAŠKE ŽUPNIJE!

Za oktobrsko številko Logaške župnije se je iz daljne Mehike oglasila naša rojakinja Barbara Čuk. Pretresljivo pričevanje je del realnosti, ki jo živijo mnogi nemočni ljudje širom naše Zemlje. Se znamo ustaviti ob razmisleku, kako zelo lepo in v miru živimo? Se znamo za to bogastvo hvaležno zahvaliti?

Prenekateri »devetletkarji« se po končanem obveznem šolanju odpravijo od doma, kjer čez teden preživijo v dijaških domovih, ki so v bližini šole, na kateri nadaljujejo šolanje. O tem piše Neža, ki »drgne« šolske klopi v gimnaziji Želimlje.

Lukov prispevek govori o letošnjem oratoriju, ki so se ga udeležili mnogi mladi v času počitnic.

Boštjan pa vam v novem nadaljevanju predstavlja s. Elizabeto Kremžar. Njene pesmi lahko pogostokrat slišite pri bogoslužju.

»Farni list«, kot mu rečemo po domače, je po osemindvajsetih letih delovanja ogledalo pastoralnega delovanja v naši župniji.

Vsebinsko je zelo raznolik in je plod sodelovanja vseh, ki želijo oz. so nagovorjeni, da pišejo. Pisana beseda ostaja, zato je pomembno, da vsebine predstavljajo čim več področij, ki oblikujejo delovanja naše cerkvene skupnosti. Vsak letnik župnijskega lista je zvezan v enoto in predstavlja pomemben vir podatkov za zanamce. Zato je zaželjeno, da se krog piscev širi. Naj na tem mestu k pisanju člankov povabim vse, ki želite, da dani trenutki, ki jih živimo skozi dogodke, ne utonejo v pozabo.

Metoda

Foto: Tomo Strle

PO OBISKU V SLOVENIJI

Po štirih letih misijonskega dela v Mehiki sem preživela dva meseca v Sloveniji. Sedaj sem zopet v župniji v revnem predmestju glavnega mesta – Ciudad de México – in bi rada z vami podelila nekaj vtisov.

V času obiska mi je v neki gorenjski župniji neka gospa rekla: "Jaz pravim, da tam živijo veliko boljše kot mi." Pa sem ji rekla: "Gospa, mislim, da se motite."

Moje mnenje je, da Slovenci ne znamo ceniti, kar imamo. Pa ne bomo začeli pri denarju. Prvo, česar ne znamo ceniti, ker se nam zdi samoumevno, je narava. Obdaja nas ogromno gozda, zato dihamo čisti zrak. Odpremo pipo in iz nje lahko pijemo vodo. V primerjavi z Mehiko je to pravi luksuz. Živim v mestu, ki ima čez 20 milijonov ljudi. Ko stopiš iz hiše, vstopiš v promet, ki mu ne vidiš ne konca ne kraja. Prav tako je množica ljudi na vsakem koraku – v kombiju, v metroju in na cestah. Kjer živimo sestre Frančiškanke, Marijine misijonarke, je betonska puščava – hiša se drži hiše: ulice, asfalt, beton. Na vsake toliko kakšno drevo, da se ravno ne zadušimo ... Dvorišče, vrt – kaj je že to?

Pitno vodo moramo iz dneva v dan kupovati. Že tri leta perem perilo na roko. (Česa vsega se človek ne nauči!)

Tukaj je potrebno kupiti čisto vsa zdravila. Zdravstveno zavarovanje ima le manjšina vseh ljudi. Če operirajo enega družinskega člana, mora nekdo od svojcev ostati čez noč pri bolniku, da ga neguje, mu pomaga na stranišče, ga okopa ... Medicinsko osebje za te stvari ne poskrbi.

Z vedno višjimi cenami nafte in s podražitvijo hrane je vsak dan več nasilja. Novice ropov na ulici nas spremljajo kot zrak, ki ga dihamo. Povečalo se je tudi število ugrabitev oseb.

Vlada se že nekaj časa pospešeno (ne verjamem, da tudi uspešno) bori s preprodajalci mamil. Rezultati – ogromno število mrtvih na strani policije in enako na strani osumljenih. (Kdo ve, če so umrle osebe res imele stik z mamili!?)

V noči s 15. na 16. september, ko Mehičani praznujejo svojo neodvisnost s krikom: Viva México! (Naj živi Mehika!) so podtaknili bombo na prizorišču prireditve. Rezultat: 7 mrtvih in čez 100 ranjenih oseb.

Včasih me vprašajo: "Pa se nič ne bojiš?"

Česa pa naj se bojim? Biti previden res ni odveč. Jezus pa pravi: "Kdor izgubi življenje zaradi mene, ga bo našel." Tako, da ni problema.

Na nekem avtomobilu sem prebrala. "Če se vrnem domov – je zato, ker je Bog z mano. In če se ne vrnem – je zato, ker sem z Bogom."

In moje vprašanje je: "In vi se ne bojite izgubiti življenja s tem, da ga tako varujete? Res živite? Veste, kaj je življenje?" Življenje z Njim je avantura. Samo ljubezen more sprementi srca, o tem sem prepričana. Ko sem bila še v Sloveniji, je bila nabirka za misijone. In mi je tisti, ki je pobiral po klopeh, malo v šali rekel: "A ne boš nič dala?" Pa sem mu odgovorila: "Sem že dala – svoje življenje!" In tako gremo pogumno naprej.

Naj vas pri vsem, kar počenjate, spremlja božji blagoslov. Povezana z vami

s. Barbara Čuk, fmm

PREHOD IZ OSNOVNE V SREDNJO ŠOLO

Zelo dobro se še spomnim letošnjega meseca marca, ko smo se takratni devetošolci vpisovali na želene srednje šole.

Sama sem izbrala gimnazijo Želimlje, ki deluje v sklopu Zavoda sv. Frančiška Saleškega, ki zaobjema tri ustanove, in sicer: gimnazijo Želimlje, katere ravnatelj je g. Peter Polc; Dom Janeza Boska (v nadaljevanju DJB), v katerem bivamo dijaki, ki se vsak dan ne moremo voziti v šolo, naš ravnatelj pa je g. Peter Kočan;) zadnja ustanova pa je Majcnov dom z ravnateljem g. Petrom Pučnikom na čelu; tam pa se odvijajo že nekajkrat v farnem časopisu omenjene duhovne vaje za mladino.

Vsi trije našteti Petri so duhovniki, salezijanci, katerih ustanovitelj je sv. Janez Bosko, pravimo mu tudi 'oče in učitelj mladine'.

Vzgoja v vseh treh ustanovah temelji na vzgojnem sistemu don Boska in po njegovih vodilih se tudi trudimo živeti.
Dan v DJB začnemo ob pol sedmih zjutraj, ko nas prebudi – mnogokrat – prezgodnja in preglasna glasba. Sledi 25 minut za 'jutranje posle', potem pa se kot skupina 25-ih deklet v skupnem prostoru vzgojne skupine Bogu priporočimo v varstvo in Ga prosimo za blagoslov dneva, ki je pred nami.

Pride čas pouka. Šolski hodniki se napolnijo z dijaki, ni nas več kot 280 – prav prijetno je, ko vsakega, ki ga srečaš, poznaš, če ne drugače, vsaj na videz.
Prve tri minute pouka so namenjene uvodni misli za dan,

ki je pred nami, da zmolimo skupaj tudi kot razred.
Potem pa se kazalci na uri premikajo in premikajo, tečejo minute, mi pa okrog petnajst minut do dveh popoldne rade volje zapustimo šolske hodnike in se preselimo v domske. Seveda se prej še poslovimo od 'vozačev' – to so naši sošolci, ki ne bivajo v domu.

V DJB je popoldne razdeljeno na več delov, saj imamo organiziran čas učenja, odmorov in seveda večerje. Brez hrane pač ne moremo živeti. Seveda pa ne gre tudi brez duševne hrane, zato ima vsaka vzgojna skupina dvakrat mesečno obvezno sveto mašo, pri kateri mora sodelovati. Zelo je prijeten občutek, ko 25 deklet sodeluje skupaj; beremo berila, prepevamo, se skupaj priporočamo Njemu.

Verjetno sem že malo preveč zajadrala v opisovanje našega dneva, vzgojnih skupin ...

Treba je povedati, da smo bili v DJB deležni pravega fazanskega krsta, ki so ga za nas, 'fazane', pripravili naši 'predragi maturantje'. Tisto usodno noč so nam dali spati le in samo 2 uri. Ampak so se opravičili z mislijo, češ: »Samo enkrat maturant – samo enkrat fazan«. Pobirali smo na kilograme koruze, brisali marsikatero ogledalo (ki je bilo namazano z zobno pasto), pospravljali koruzne storže itd.

Upam, da ste skozi moje opisovanje začutili vsaj nekaj našega vzdušja. Sicer pa priznam, da se vsega ne da spraviti na list papirja, to je treba doživljati.

In nič težko mi ni ob misli, da moram ves teden preživeti v Želimljem – tam se počutim kot doma. Na nek način mi sestri in brata nadomestijo sostanovalke in fantje iz drugih vzgojnih skupin, mami in atija pa vzgojiteljica Veronika in vzgojitelj Peter. Lepo je ob misli, da te nekdo sprejema, kot da si skoraj njegov, čeprav se po drugi strani zavedaš, da te doma neskončno pogrešajo.

Še več utripa pa lahko začutite preko foto galerij, ki si jih lahko ogledate na spletnem naslovu: www.zelimlje.si, lahko pa se osebno oglasite in si ogledate naše ustanove.
Obiščite nas – veseli vas bomo!

Neža

ORATORIJ 2008 – ODPRI OČI!

Letošnji oratorij z geslom Odpri oči je potekal med poletnimi počitnicami. V Sloveniji smo letos praznovali že dvajseto obletnico delovanja oratorija, v Logatcu pa smo z njim začeli pred približno 15-imi leti. Letos se ga je udeležilo preko 100 otrok. S pomlajeno, svežo skupino 30 animatorjev smo za otroke pripravili lep, doživetij poln teden in otroke odpeljali tudi na celodnevni izlet.

Program je potekal od ponedeljka do petka. Dopoldan smo začeli z dvigovanjem zastave, himno, sledila je igra o življenju apostola Pavla. Nato je imel naš g. kaplan Andrej kateheze, ki so se nanašale na igrano igro.

Nato smo se razdelili v delavnice, kjer smo ustvarjali različne izdelke. Imeli smo plesno, kuharsko, športno, novinarsko, dramsko in likovno delavnico, delavnico izdelovanja obeskov, magnetkov, izdelkov iz mavca ter vrtec, v kateri so bili najmlajši otro-

ci. Posebno pozornost je pritegnila kuharska delavnica, v kateri se je odlično kuhalo in tudi jedlo, v dramski delavnici pa so pripravili predstavo in jo uprizorili na sklepni prireditvi. Tudi druge delavnice so za otroke predstavljale izziv in tudi zabavo. Med programom smo imeli krajše premore za osvežujoče napitke in malico.

Popoldanski program so sestavljale bolj zabavne in športne igre. Med skupinami so vladali športno vzdušje, tekmovalni duh in veselje ob druženju z vrstniki. Dan smo končali s spustom zastave, zapeli smo himno in se odpravili domov. Animatorje pa so čakale še priprave za naslednji dan.

Presenečenje tedna je bil celodnevni izlet. Z avtobusi smo se odpeljali v Ljubljano. Razdeljeni smo bili v tri skupine. Izmenično smo obiskali hišo eksperimentov, ostali skupini pa sta si ogledali znamenitosti mestnega jedra ter ljubljanski grad. Nato smo se skupaj zapeljali do vodnega zabaviščnega parka Atlantis in uživali v vodnih vragolijah. Lačni smo zavili še v bližnjo picerijo ter se okrepčali. Proti večeru so doma otroke že nestrpno pričakovali starši. Po odzivih sodeč, jim je bil izlet zelo všeč.

Oratorij smo sklenili s prireditvijo za starše, sorodnike in prijatelje, kjer so otroci prikazali celotedenski trud, vložen v njihove izdelke, in predstavitve. Vsi smo z veseljem na obrazih končali nepozaben teden druženja. Animatorji smo se po končanem delu odpeljali še na zaslužen izlet na Kolpo. Tam smo naredili pregled uspešnosti oratorija in naredili načrte za naprej.

Verjamemo, da so otroci doživeli lepo izkušnjo in bodo drugo leto spet prišli med nas, kasneje pa morda prevzeli tudi pobudo in postali animatorji.

Čisto na koncu pa tudi beseda zahvale: najprej organizatorju – skupini animatorjev iz KUD Adoramus in g. župniku Janezu ter kaplanu Andreju za pomoč in imeniten prostor pri kozolcu za cerkvijo. Hvala tudi Občini Logatec, ki je projekt delno sofinancirala. Pa seveda vam, otroci in starši, da ste se oratorija udeležili. Prihodnje leto pa se spet vidimo!

Luka Škrlj

Foto: Tomo Strle

M. ELIZABETA KREMŽAR – 1. DEL

Slovenska cerkvena glasba je za tako majhen narod izredno bogata. Lahko se pohvali s številnimi pesmimi, mašami, psalmi ter drugimi bogoslužnimi glasbenimi vložki. Avtorji te glasbe so veliki umetniki, glasbeno izobraženi, pa tudi ljudski skladatelji. Velik del tem stvaritvam pa prispevajo tudi pisci besedil. Ena takih velikih umetnic je zagotovo m. Elizabeta Kremžar. Njene pesmi so polne čustev do Vsemogočnega, Najsvetejšega, Božje matere. Njeno izražanje je spoštljivo in vzbuja čaščenje. Pesmi, ki so jih uglasbili slovenski skladatelji, so nepogrešljive pri nedeljskih bogoslužjih ter največjih cerkvenih praznikih. Slovencem ni povsem neznana, bi si pa gotovo zaslužila vidnejše mesto v našem kulturnem prostoru; a kot je bila sama skromna, ji prav posebna slava med svojimi rojaki ne bi naredila velikega veselja. Bolj bi ji bilo v ponos, če bi njena pesniška vsebina pripomogla k spreobrnenju vsaj kakšnega grešnika.

M. Elizabeta Kremžar se je rodila 17. aprila 1878 kot sedmi – zadnji otrok staršema Francu in Elizabeti, roj. Pance, ki je bila v daljnem sorodu z našim prvim pesnikom Valentinom Vodnikom. Živeli so na Viču, ki je bil takrat še vas v bližini Ljubljane. Mala Ivanka, tako je bilo njeno krstno ime, se je že kot otrok izpred domače hiše rada zazrla v kupolo uršulinske cerkve, čeprav še sama ni vedela zakaj. Jezus jo je že takrat skrivoma vabil v svojo službo, kjer je pozneje veliko premolila pred tabernakljem.

Pri šestih letih jo je mati vpisala v nunsko »vnanjo šolo«. Takrat so imele uršulinke gojenke, ki so pri njih stanovale in obiskovale »notranjo šolo«, ter učenke, ki so vsak dan od doma prihajale v »vnanjo šolo«. Vsak dan se je peš napotila po dolgi poti od viške cerkve do uršulinskega samostana po Tržaški cesti. Takrat še ni bilo prometa kot danes, le sem ter tja je srečala kolesarja ali mlekarico ter delavke, ki so zjutraj odhajale na delo v tobačno tovarno. Vsak dan se je pogumno podala na pot, ne glede na vremenske razmere ali letni čas in na dolgi, težki poti uživala lepote Božjega stvarstva: od prijetnih vonjav rožic, ki jih je spomladi prinašal veter z bližnjega Rožnika, do prelepega petja ptic. Vsa ta lepa doživetja je kasneje zlila v svoje pesmi.

Pri svojih učiteljicah – uršulinkah – se je počutila zelo dobro. Nadaljevale so vzgojno delo, ki so ga začeli njeni zelo verni starši. Redovnicam je že zgodaj začela pripovedovati, da bo nuna, one pa so jo podpirale z molitvijo, žrtvijo in vzpodbudnimi besedami. V višjih razredih je nanjo največ vplivala m. Stanislava Skvarča. M. Stanislava je takrat pisala pesmi za mladinski list »Vrtec« in za »Zgodnjo danico« in jo s tem nehote navdušila za pisanje pesmi. Pri dvanajstih letih ji je prebrala svojo

prvo pesmico »Vigred« in bila vzpodbudno pohvaljena. Počasi je dobila občutek za ritem in rimo in tako pod vodstvom m. Stanislave postala prava pesnica. Svojemu pesniškemu poklicu se je predala z ljubečim srcem in to ostala do konca svojega življenja.

M. Stanislava je skrbela, da je imela vedno na voljo dovolj knjig, ki so utrjevale v njej kal redovniškega poklica. Podarila ji je tudi dva molitvenika, ki sta jo spremljala na poti k Bogu. Tako je že pri štirinajstih letih vstopila v nov svet hrepenenja po Bogu. Vsako jutro je že pred poukom prejemala sv. obhajilo pri sv. maši v frančiškanski cerkvi. Imela je svojega spovednika in se tedensko spovedovala. V svoji duhovni oporoki je napisala: »Sicer je bila vodilna roka včasih precej hrapava, celo trda, toda Bog me je spustil skozi vse to, kar otroku ravno ne prija, prodreti do očetovske ljubezni, s katero se je spovednik zavzel za mojo dušo.« Ta duhovni voditelj je bil p. Hugolin Sattner. Dovolil ji je prejemati sveto obhajilo petkrat v tednu, kar takrat ni bilo v navadi. Tako se je močno navezala na evharističnega Jezusa in postala njegova velika častilka. Sama je trdila, da je že pri svetem krstu Jezus v njej zanetil ogenj, da je sv. evharistija postala zlato žarišče njenega življenja.

Najbolj se je vsako leto veselila praznika sv. Rešnjega telesa. Kot je bilo v navadi, so na predvečer hišni prag pometli in potresli s cvetjem, a ona s tem ni bila zadovoljna in je iz tega cvetja na tleh naredila prt, ki je imel na sredini veliko monštranco, narejeno iz belih marjetic.

Ker je bila Ivanka po končani osemletki premlada za učiteljišče, je prostovoljno ponavljala osmi razred. Tudi to leto je bila njena razredničarka m. Stanislava, a jim je učiteljica prirodopisa nalagala tako obširne lekcije, da je začela izgubljati pogum, kljub temu da se je lahko učila. Po vsakokratnem tarnanju nad prirodopisom je končno mati brez njene vednosti šla k m. Stanislavi ter ji povedala o njenih težavah. M. Stanislava je takoj prevzela prirodopis in se potrudila, da Ivanka z njim ni imela več težav. Sama je napisala: »S tem je moja malodušnost enkrat za vselej izginila in »črni« je prišel ob svojo žrtev. Kako vse drugače bi se takrat zaobrnilo moje življenje, če bi ne bil Bog usmiljeno posegel vmes.

Po končani osemletki ni bila v dvomih, kje bo nadaljevala. O svojem poklicu je bila trdno odločena, o tem ni z nikomer govorila, le veliko je molila. Pod vodstvom sv. Duha je opravila tridesetdnevne duhovne vaje, četudi o tem ni imela pojma. O sebi opisuje občutja, ki jih je doživljala med počitnicami doma v prazni sobi. Med molitvijo je premišljevala in delala ročna dela. Redovnega življenja še ni poznala, a se je vsak dan posvetila Bogu na podoben način, kot jo je čakal v samostanu. Molila je Marijine večernice, ki jih je našla med materinimi knjigami, za pokoro pa si je izbrala klečanje na robatih svinčnikih, dokler je le zdržala.

Med temi počitnicami se je odločila materi razodeti, za kaj se je odločila. Doma na dvorišču, v travi pod drevesom je svojo odločitev prelila v verze in pesem podarila svoji materi, ki od veselja ni mogla zadržati solz. Pesem je kasneje uničila, a se je ohranila ena kitica:

»Srce svoje položila,
Jezus, bom na tvoj oltar,
tvoji službi posvetila
bom se kakor žgalni dar.«

15. avgusta leta 1894 je po posredovanju m. Stanislave postala srečna redovna kandidatka.

O njenem nadaljnjem življenju v samostanu in njenih osebnih lastnostih bom spregovoril v naslednjih prispevkih.

Boštjan

SVETNIK MESECA
NARCIS, JERUZALEMSKI ŠKOF - 29. OKTOBER

Jeruzalem, sveto mesto in narodno središče Judov, so ob judovskem uporu leta 70 Rimljani porušili in ga, kakor je pred svojim trpljenjem napovedal Jezus, "izravnali z zemljo". Kristjani, ki so živeli takrat v Jeruzalemu, so se še pred uničenjem umaknili iz mesta. Ko je rimski cesar Hadrijan dal leta 132 na mestu nekdanjega Jeruzalema postaviti popolnoma pogansko mesto Aelia Capitolina, so se v mestu počasi naseljevali tudi kristjani, ki pa niso bili judovskega rodu.

Okoli leta 190 je bil škof v Jeruzalemu Narcis. S cezarejskim škofom Teofilom je vodil sinodo, ki je razpravljala o praznovanju velike noči v Palestini. Pod njegovim vplivom je sinoda določila, da bodo tudi v Palestini, prav tako kot v aleksandrijski Cerkvi, praznovali veliko noč na nedeljo. Naletel je na nasprotovanje mnogih sodelavcev, ki niso prenesli njegove poštenosti in stanovitnosti. Začeli so širiti lažne govorice o njem, zato se je Narcis, ki ga je tako privabljalo pobožno premišljevanje, odpovedal škofovski službi in se umaknil v blaženo samoto.

Njegovi nasledniki v Jeruzalemu so bili Dios, Germanij in Gordij. Za časa škofa Gordija, okoli leta 212, se je Narcis vrnil v Jeruzalem in na vneto prigovarjanje vernikov spet prevzel škofovsko službo. Zaradi visoke starosti pa vseh bremen odgovorne službe ni mogel nositi sam, zato je prosil za pomoč kapadokijskega škofa Aleksandra. Umrl je neznano kdaj v častitljivi starosti 116 let. V najstarejših martirologijah zahodne Cerkve mu je kot dan spomina določen 29. oktober. Legenda pripisuje sv. Narcisu čudodelne moči. Med njegovimi čudeži se najpogosteje omenja spremenjenje vode v olje med obredi velikonočne vigilije. Na bedenji dan pred veliko nočjo je strežnikom zmanjkalo olja za svetilke, kar je povzročilo veliko razburjenje med navzočimi verniki. Škof Narcis je dejal strežnikom, ki so pripravljali oljenke, naj zajamejo vode in mu jo prinesejo. Škof je nad vodo molil in z iskreno vero v Gospoda velel, naj jo vlijejo v svetilke. Strežniki so to storili in voda je zagorela, kot da bi bilo v svetilkah pravo olje.

Ta sveti jeruzalemski škof je nebeški zavetnik tistih silno redkih Slovencev, ki so jim starši izbrali ime Narcis. Se bolj redka je ženska oblika Narcisa (tako se imenuje pomladanska cvetlica z dišečimi belimi ali rumenimi cvetovi).

V grški mitologiji je bil Narcis sin rečnega boga Kefisa in neke nimfe. Bil je zelo lep, a čustveno hladen mladenič. Zavrnil je ljubezen nimfe Eho in zaradi tega ga je Afrodita, boginja ljubezni, kaznovala tako, da se je zaljubil sam vase. Ko je gledal v potoku svojo podobo, je od hrepenenja po samem sebi preminil. Po smrti so ga bogovi spremenili v narciso. Po tem mitološkem Narcisu je nastal izraz narcis – moški, ki občuduje samega sebe.

Povzeto po knjigi: svetnik za vsak dan.

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vam bom dal počitek« (Mt 11,28).

Tudi letos bodo v Logatcu kateheze za mladino in odrasle. To je po eni strani odlična priložnost za vse tiste, ki bi radi poglobili svojo vero ali obnovili osebni stik z Bogom, po drugi strani pa je to tudi možnost za tiste, ki ste se od vere že nekoliko oddaljili ali pa se v svojem življenju z Bogom sploh še niste globlje srečali, da se približate skrivnostim krščanstva in odkrijete, da se Bog zanima za vse naše probleme, da vidi naše trpljenje in nam hoče dati svojo milost, moč in tolažbo. Ker so torej kateheze namenjene vsem ljudem, ki bi radi izkusili Božjo bližino, je pomembno, da tudi tisti, ki sami že imati osebno vero in v polnosti živite duhovno življenje, povabite na kateheze vaše znance ali prijatelje, ki so oddaljeni od Cerkve ali pa sploh še niso bili krščeni in v svojem življenju iščejo Boga, iščejo odgovore na temeljna življenjska vprašanja, kot so, zakaj živim, čemu trpljenje, ali Bog res lahko konkretno poseže v moje življenje? Take ljudi je treba - vsaj na začetku - na kateheze tudi spremljati. Dobro namreč vemo, kako se oddaljeni Cerkvi težko približajo; za to smo deloma krivi tudi kristjani sami, saj naši zgledi niso vselej »zgledni«. Za vzpodbudo naj nam bo izrek svetega Antona puščavnika: »Od bližnjega sta odvisna življenje in smrt. Če namreč pridobimo brata, pridobimo Boga. Če pa pohujšamo brata, grešimo proti Kristusu.«

Začeli bomo v četrtek 23. oktobra ob 20. uri, v zgornji učilnici Župnijskega doma. Kateheze bodo predvidoma vsak četrtek in nedeljo. Prisrčno vabljeni!

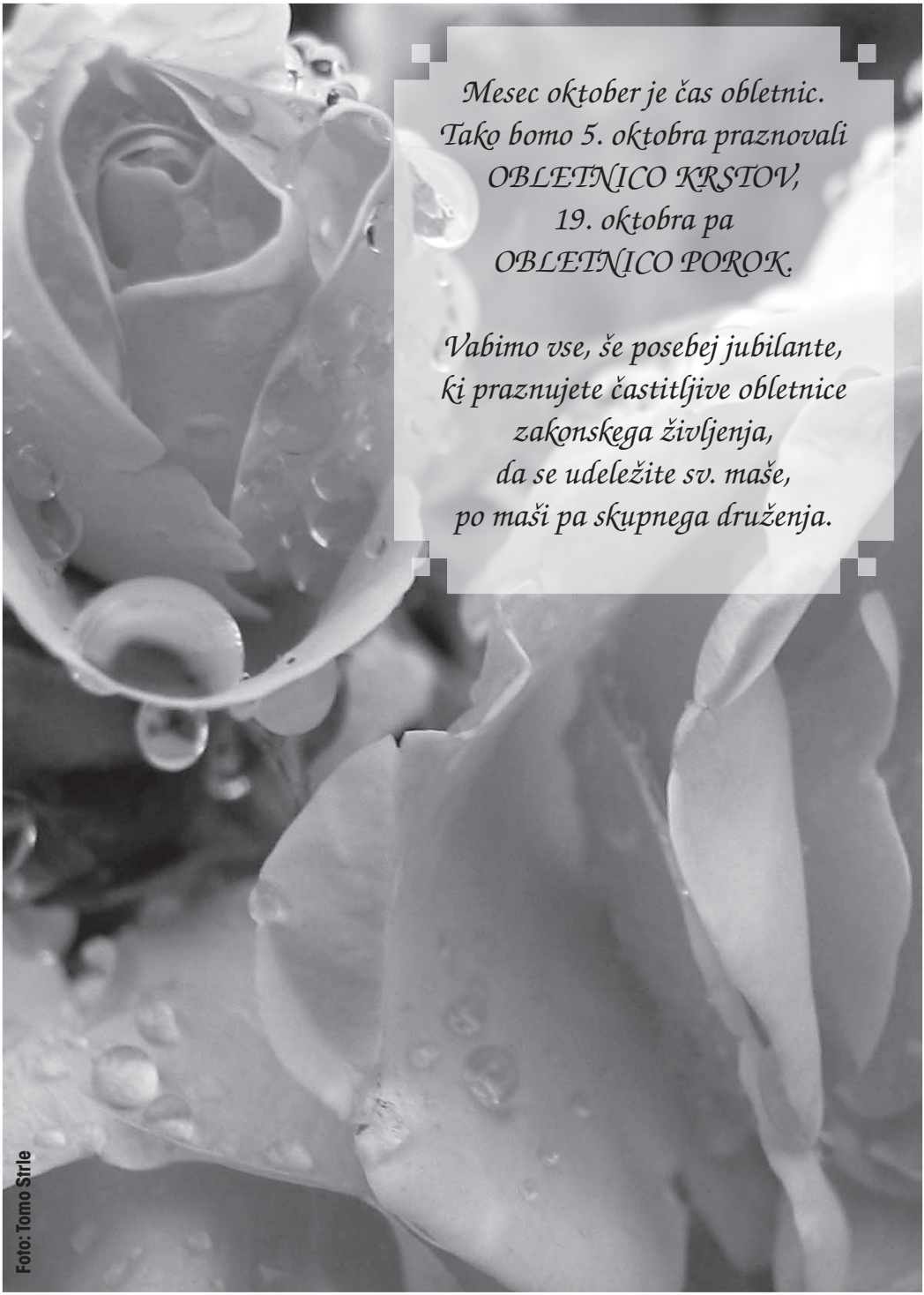

Mesec oktober je čas obletnic.
Tako bomo 5. oktobra praznovali
OBLETNICO KRSTOV,
19. oktobra pa
OBLETNICO POROK.

Vabimo vse, še posebej jubilante,
ki praznujete častitljive obletnice
zakonskega življenja,
da se udeležite sv. maše,
po maši pa skupnega druženja.

Foto: Tomo Strle

NEKAJ STATISTIKE

Prvo obhajilo je prejelo 45 otrok.

Število birmancev, ki so prejeli zakrament sv. birme, je v letošnjem letu 102.

Pred Bogom je sklenilo sv. zakon 9 parov.

Zakrament sv. krsta je prejelo 24 otrok.

Do septembra je bilo s cerkvenim obredom v večnost spremljanih 18 pokojnikov. Najstarejši je dopolnil 96, najmlajši pa 57 let.

KOLEDAR

OKTOBER

2008

1. oktober – ob 18. uri sv. maša; začetek rožnovenske pobožnosti.

3. oktober – obisk bolnikov na domu, po maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevska vaja MePZ v veliki učilnici.

4. oktober – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega, priložnost za sv. spoved.

5. oktober – 27. NAVADNA NEDELJA – rožnovenska, OBLETNICA KRSTOV; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov I. zakonske skupine.

6. oktober – ob 18. uri sv. maša; po maši srečanje skupine KARITAS, ob 20. uri srečanje KATEHETOV.

7. oktober – srečanje birmanskih voditeljev.

10. oktober – po maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevska vaja MePZ v veliki učilnici.

11. oktober – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

12. oktober – 28. NAVADNA NEDELJA, sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov II. zakonske skupine.

13. oktober – srečanje ŽPS

14. oktober – kateheza za birmance

17. oktober – po maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevska vaja MePZ v veliki učilnici.

18. oktober – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

19. oktober – 29. NAVADNA NEDELJA – MISIJONSKA – OBLETNICA POROK; sv. maša ob 8. in 10. uri, ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov III. zakonske skupine.

20. oktober – ob 20. uri priprava na sv. krst.

21. oktober – kateheza za birmance.

23. oktober – ZAČETEK KATEHEZ za odrasle

24. oktober – po maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevska vaja MePZ v veliki učilnici.

25. oktober – od 16. – 18. ure češčenje Najsvetejšega in priložnost za sv. spoved.

26. oktober – 30. NAVADNA NEDELJA – ŽEGNANJSKA, KRSTNA; sv. maša ob 8. in 10. uri; ob 14. uri večernice, ob 20. uri srečanje članov IV. zakonske skupine.

28. oktober – kateheza za birmance.

30. oktober – kateheza za odrasle.

31. oktober – po sv. maši molitvena skupina, srečanje MLADINE, ob 19.30 pevska vaja MePZ v veliki učilnici.

Izdaja župnija Dolnji Logatec, odgovarja Janez Kompare, župnik